

I forbindelse med udbruddet af mund- og klovesyge i 1982 var der således ud over besætningsejere bl.a. også en række vognmænd, slagtere og restauratører, der blev berørt af de pålagte restriktioner med nedgang i deres indtjening til følge.

Disse såkaldte afledte tab, der kan være både mange og forskelligartede, har vi ingen mulighed for at dække, da udgifterne hertil i givet fald hurtigt kunne blive endog meget betydelige.

Lov om husdyrsygdomme giver derfor kun mulighed for at yde erstatning til den direkte skaderamte, nemlig ejeren, hvis besætning er påbudt nedslået, hvorimod de afledte tab er en driftsrisiko, som den enkelte selv må bære.

Spm. nr. S 245

Til landbrugs- og fiskeriministeren (26/10 95) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af spørgsmål nr. S 244 oplyse, hvori begrundelsen for ikke at yde hjælp og erstatning til andre inden for zonen ramte producenter findes samt oplyse, hvad ministeren konkret agter at foretage sig i anledning af den aktuelle og alvorlige situation og herunder oplyse, om ministeren overvejer lovinitiativer på området?«

Begrundelse

Spørgeren er af den opfattelse, at Newcastle disease er en alvorlig sygdom, som med alle midler må bekæmpes. Når myndighederne under hensyntagen til sygdommens bekæmpelse kræver besætningen slået ned, er det fair og rimeligt, at der samtidig udbetales erstatning.

Imidlertid viser den konkrete sag fra Thorning ved Kjellerup, at også andre producenter kan rammes hårdt økonomisk som følge af de foranstaltninger, der iværksættes i forbindelse med bekæmpelse af sygdommen.

I disse tilfælde giver den eksisterende lovgivning imidlertid ikke mulighed for at yde hjælp eller erstatning, hvilket efter spørgerens opfattelse forekommer forkert.

Der henvises i øvrigt til begrundelsen for spørgsmål nr. S 244.

Svar (3/11 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Hvad angår den første del af spørgsmålet, hvor der efterlyses en begrundelse for ikke at yde hjælp og erstatning til andre ramte producenter inden for zonen, kan jeg oplyse, at lov om husdyrsygdomme kun giver mulighed for at yde erstatning til den direkte skaderamte, nemlig ejeren, hvis besætning er påbudt nedslået. Der ydes derimod ikke erstatning til den besætningsejer, der har raske dyr, og som måtte blive berørt af de restriktioner, der pålægges af sikkerhedsmæssige grunde. Disse afledte tab er en driftsrisiko, som den enkelte selv må bære.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at de heller ikke var omfattede af den tidligere lovgivning på området, og begrundelsen herfor var dels, at afgrænsningen er overordentlig vanskelig, dels at udgifterne hertil i givet fald hurtigt kunne blive endog meget betydelige.

Jeg har naturligvis stor forståelse for de mennesker, der er ramt økonomisk som følge af de foranstaltninger, der iværksættes i forbindelse med bekæmpelse af en smitsom husdyrsygdom.

Jeg mener imidlertid ikke, at staten har mulighed for at dække alle disse afledte tab. Denne opgave bør efter min opfattelse løses af erhvervet selv, f.eks. via en forsikringsordning. Det bør her tages i betragtning, at landbruget generelt nyder godt af den høje veterinære standard, vi har opnået i Danmark, både i form af lavere, daglige driftsomkostninger og i form af forbedret adgang på en række meget vigtige eksportmarkeder.

For så vidt angår den konkrete sag i Kjellerup, hvor en fjerkræproducent skulle have leveret slagtekyllinger til et slagteri i Tyskland, har vedkommende fået en dispensation fra kravet om varmebehandling, der forhåbentlig nu gør det muligt at få kyllingerne slagtet på et dansk slagteri for derefter eventuelt at blive eksportet. Jeg er endvidere indstillet på at drøfte de økonomiske tab, som fjerkræproducenten måtte have haft som følge af, at dispensationen kom så sent, som den gjorde.